

[Undervisningsministeren.]

jo ikke grundlag for helt præcis at sige, hvad behovet er. Derfor har jeg også nøjedes med i lovforslagets bemærkninger at tale om de samme 30.000-40.000 værelser, som det ærede medlem hr. Albertsen var inde på.

Hr. Morten Lange siger, at der vel er 80.000-100.000, der skal nyde godt af disse værelser, i det omfang de altså ønsker at bo på kollegium, det er klart, men der var også sat et spørgsmålstegn ved det tal. Det er muligt, vi under udvalgsarbejdet kan komme det en lille smule nærmere. Det kan vi jo i hvert fald prøve på.

Jeg vil lige gøre opmærksom på, som det også er gjort i lovforslagets bemærkninger, at der er ret væsentlige grupper af unge under uddannelse, der ikke er omfattet af dette lovforslag. Vi har forsøgt virkelig at samle alle dem, der med rimelighed kunne komme ind under det. Vi har gennemgået finansieringsvilkår for samtlige grupper af unge under uddannelse bopælsmæssigt for at se, hvem der med rimelighed kunne komme ind, og som man ser, har det fået til følge, at seminarelever er kommet med — og også enkelte andre grupper. Men det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at bl. a. elever på højskoler, landbrugsskoler, husholdningsskoler, gymnasier, tekniske centralskoler og andre fortsat ligger udenfor og får deres forhold klaret gennem anden lovgivning. Det er begribeligvis noget, vi kan drøfte i udvalget, men jeg siger det, fordi det må tages i betragtning, når man spørger: er her nok til at dække det behov, der nu kommer?

Hvad de udtalelser angår, som hr. Albertsen fremsatte om kvaliteten, kan jeg kun være helt enig, og jeg ville i øvrigt mene, at det netop på dette felt ville være særdeles nyttigt, om vi gjorde, som folketingsudvalg jo da heldigvis ofte gør og tager sig tid til, at tage ud og se på nogle af kollegierne, så vi ligesom fik i fingrene en fornemmelse af, hvad en rimelig standard er. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil bryde sig om at stå op og give en definition af, hvad skrabet og ikke-skrabet byggeri er, men lad os komme ud at se på noget af det, der er bygget i de senere år.

Hr. Albertsen roste kollegieselskabet, og det vil jeg også gerne være med til. Men når rosen blev givet sådan på grund af den

administration, der har ført til en ganske rimelig prisudvikling på dette felt, må rosen altså adresseres videre til kollegieadministrationen. Kollegieselskabet og bygherrer har gjort et udmærket arbejde inden for de kollegier, de har bygget. Kollegieadministrationen har siddet med hele loven, og skal der roses et sted på det punkt, som hr. Albertsen var inde på, så må adressen altså være kollegieadministrationen.

Jeg var glad for, at flere af ordførerne — det gjaldt hr. Enggaard, og det gjaldt hr. Knud Østergaard og flere andre, vist også hr. Johan Asmussen — så fordelene ved 5 års programmet. Jeg mener virkelig, det må være rigtigt. Når vi har indført denne bestemmelse om 5 års programmet, er det jo for, at vi kan give tilsagn ud over det enkelte år. Skal vi have bygget rationelt, skal vi have bygget industrialiseret, kan det ikke nytte noget, at vi ikke kan give tilsagn for mere end et år ad gangen. Vi må efter at have været i finansudvalget med planen kunne sige: nu kan vi give tilsagn så og så langt frem, så der virkelig er chance for at lægge et kollegiebyggeri af større karakter an, end man hidtil har kunnet.

Jeg mener, det er en meget, meget væsentligt fordel, men det fik et par af ordførerne til ligesom at se spøgelse ved højlys dag. Hr. Morten Lange og hr. Niels Westerby sagde, at når der ikke stod et tal i loven, så kunne man jo skære ned. Hvorfor nu være så pessimistisk? Jeg blev lidt bekymret, fordi hr. Morten Lange sagde, at man fra højre side i salen måske ville skære ned. Det er jo dér, han sidder, og det har jo vist sig ved mange lejligheder, at det ikke er nogen tilfældighed; det gør mig selvfølgelig lidt bekymret. Men hvorfor skulle man dog skære ned? Hvis vi ser på, hvad der står i det investeringsprogram, som regeringen har lagt frem for nylig, ser vi, at der deri er taget højde for — for nu at bruge dette udtryk — i hvert tilfælde i gennemsnit 3.000 værelser om året med et beløb, som hr. Morten Lange sikkert også kender, begyndende med 54 mill. kr. i 1966-67 og endende med 105 mill. kr., fordi lånene jo først udløser sig efterhånden, i 1969-70. Der er altså i regeringens investeringsprogram plads til at overholde det løfte, der ligger i bemærkningerne her om gennemsnitligt 3.000 værelser.